

[Bertel Dahlgaard.]

ationale prisudvikling. Det kan ikke være rigtigt, at man i liberaliseringens navn faktisk bidrager til halvvejs at strangulere vor økonomi. De, der kræver liberalisering, hvad vi gerne vil medvirke til, må først og fremmest selv efterleve de strenge krav, de stiller til andre, og jeg håber, regeringen med endnu større styrke vil gøre disse synspunkter gældende under kommende forhandlinger.

Som konklusion af disse bemærkninger vil jeg da sige, at jeg finder, at de resultater, som toldsamarbejdet under GATT hidtil har medført, er utilfredsstillende, og at Torquay-konferencen har skuffet på baggrund af de liberaliseringsbestræbelser, som alle vesteuropæiske lande så smukt bekender sig til i ord, men ikke i gerning. Vi håber derfor, at man fra dansk side fortsat vil gøre sit yderste for at fremme de bestræbelser for en nedbringelse af tolduligheden i Vesteuropa, som blev indledet i Torquay. Trods al den skepsis, der således under behandlingen af det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning kan fremføres angående det hidtidige resultat af GATTs bestræbelser for toldnedsættelser, bør vi dog ikke glemme, at GATT-samarbejdet sammenlignet med den internationale toldpolitik i 1920'erne og 1930'erne i visse henseender alligevel repræsenterer et fremskridt. De fra mellemkrigsårene kendte toldkrige er dog nu praktisk talt ophørt. GATT-overenskomsten har dog sikret, at en meget betydelig del af toldsatserne i verden er blevet bundet over et længere tidsrum og altså ikke forhøjes indenfor dette tidsrum, og endelig har GATT-overenskomstens mestbegunstigelsesbestemmelser sikret en meget væsentlig formindskelse i forskelsbehandlingen på det toldpolitiske område.

Jeg må måske i anledning af et suk, der blev udstødt, kan man vel sige, af den ærede ordfører for de konservative angående Danmarks lave toldsatser og ønskeligheden af en politik, der i betydelig grad hævede disse toldsatser, sige, at en udtalelse fra mig i den henseende er overflødig, idet det ærede medlem hr. Himmelstrup, allerede før det konservative medlem havde fået ordet, havde givet det fornødne svar. Der gives åbenbart ikke ved dørene hos venstre i denne sag, og det vil sikkert også i det store og hele være rigtigt.

Jeg skal med disse ord give tilslutning til det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning angående Danmarks undertegnelse af Torquay-protokollen og til lovforslaget om

de ændringer i toldloven, der følger af overenskomsten.

Oluf Pedersen: Det foreliggende lovforslag og det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning kan jeg anbefale. De er jo resultatet af langvarige besværlige forhandlinger i Torquay — et meget magert resultat. Toldnedsættelsen er angivet til 290 000 kr., medens det dog sidst i Ancey var over 4 mill. kr. Nu kan man naturligvis ikke vurdere resultatet alene ud fra tallene, man må også tage hensyn til eventuel varefordyrelse ved toldbeskyttelsen. Når resultatet er blevet så magert, står det antagelig i forbindelse med de små tilbud, der blev givet fra dansk side, også med et dansk forbehold ved forhandlingernes indledning, således som det ærede medlem hr. Himmelstrup omtalte det. Disse krav fra dansk side blev jo senere lempet. Selve forhandlingsgrundlaget er forøvrigt også noget uklart og kan virkelig vildlede. Vi har jo gavn af, at alle andre lande sætter deres told ned — det øger samhandelen —, men der er det mærkelige ved det, at det, vi skal ofre, nemlig at sætte vor egen told ned, også er til gavn for den danske befolkning, og det vil forøvrigt også bevirke større eksport, idet jo al handel er varebytte. Det er forsåvidt kun særinteresserne, der skal ofres. Vi har skade af andres told og altså også af vor egen told, og afspærringer hemmer varebytte, og det er jo ikke ganske små ting, det drejer sig om. Jeg ser, at den tidligere leder af Marshallorganisationen, Paul Hoffman, siger, at hvis man afskaffede handelsspærringerne og herunder tolden, indenfor de europæiske lande, ville det betyde, at bruttonationalproduktet kunne blive hævet fra 174 milliarder dollars med ikke mindre end 100 milliarder dollars, altså 50—60 pct. Nu ved jeg ikke om det er overdrevet, men det synes dog at have interesse, at hr. Hoffman gør den betragtning gældende, og der er jo noget, der tyder på, at betragtningerne også har mere almindelig tilslutning. Såvidt jeg har set, vedtog man i Paris ved en forhandling for kort tid siden, hvori den højtærede finansminister deltog, at man ville sætte produktionen op med 25 pct. Jeg spørger den højtærede finansminister, om det, når man vil sætte produktionen op med de 25 pct., så ikke netop, om jeg så må sige, var en opfordring til landene om at liberalisere, om at give frit samvirke, eller hvordan ville man ellers tænke sig at forøge produktionen med de 25 pct? Det må være ved at hæve afspærringerne. Hvis man gør det, tror jeg også, det